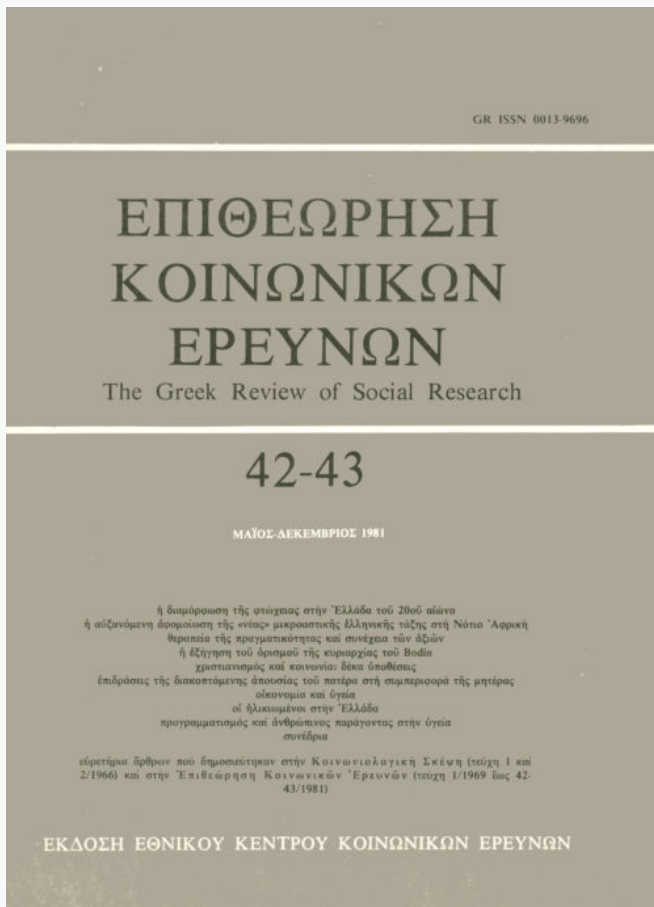

The Greek Review of Social Research

Vol 42 (1981)

42-43

Η αυξανόμενη αφομοίωση της "νέας" μικροαστικής ελληνικής τάξης στη Νότιο Αφρική

Βαγγέλης Μάντζαρης

doi: [10.12681/grsr.417](https://doi.org/10.12681/grsr.417)

Copyright © 1981, Βαγγέλης Μάντζαρης

This work is licensed under a [Creative Commons Attribution-NonCommercial 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0/).

To cite this article:

Μάντζαρης Β. (1981). Η αυξανόμενη αφομοίωση της "νέας" μικροαστικής ελληνικής τάξης στη Νότιο Αφρική. *The Greek Review of Social Research*, 42, 145–152. <https://doi.org/10.12681/grsr.417>

ή αυξανόμενη αφομοίωση της «νέας» μικροαστικής ελληνικής τάξης στή Νότιο Άφρική

του
Βαγγέλη Μάντζαρη

1. Ιστορική αναδρομή

Γιά να αναλυθεί ένα κοινωνικό φαινόμενο που παίρνει τρομακτικές διαστάσεις με συνέπειες καταστροφικές για τὰ μέλη μιάς μεταναστευτικής μειονότητας—στήν προκειμένη περίπτωση ή αδελφόμενη κοινωνική απορρόφηση τής «νέας» μεσαίας τάξης τών Ἑλλήνων μεταναστών στή Ν. Ἀφρική—νομίζω ότι τό πρώτο πράγμα που πρέπει νά εξετασεί και διερευνηθεί είναι οί κύριες φάσεις που ή συγκεκριμένη μειονότητα έχει περάσει.

Πρέπει νά ερευνηθεί—δχι λεπτομερειακά σ' αυτή τήν περίπτωση—ποιές ήταν οί κοινωνικές συνθήκες που οί Ἕλληνες αντιμετώπισαν στίς διαφορετικές περιόδους τής νοτιοαφρικανικής Ιστορίας, κάτω από ποιές συνθήκες οί πρώτοι Ἕλληνες μετανάστες έφτασαν στή Ν. Ἀφρική, ποιοί ήταν οί παράγοντες ώθησης (push factors) για τή μετανάστευση, και ποιά ήταν ή διαδικασία και εξέλιξη τών κοινωνικών θεσμών που αποτελούν τήν κοινωνική δομή τής μειονότητας αυτής. Με άλλα λόγια, στήν προκειμένη περίπτωση, νομίζω ότι μιá ιστορική αναδρομή δέν είναι μόνο χρήσιμη, αλλά αναγκαία.

Μιά Ιστορική αναδρομή τής ελληνικής μετανάστευσης και τών προβλημάτων που αναφέρθηκαν παραπάνω περιέχει τεράστιες δυσκολίες για δύο κυρίως λόγους. α) Ἐλλειψη βιβλιογραφίας, δχι μόνο επιστημονικής αλλά έστω και πληροφοριακής και β) πρωτογενείς πηγές προερχόμενες από τούς πρωτοπόρους μετανάστες που δέν βρίσκονται πιά στή ζωή. Ἐτσι, μοναδικές πηγές είναι οί ελληνικές εφημερίδες (ή πρώτη ιδρύθηκε στό Johannesburg τό 1913) και διάφορες συνομιλίες με παλιούς μετανάστες.

Ο Κ. Νικολαΐδης¹ σημειώνει ότι στό 1956 υπήρχαν περίπου 10 Ἕλληνες στό Cape Town. Οί πρώτοι Ἕλληνες ήταν ναυτικοί που αποφάσισαν νά δουλέψουν στό ορυχέα χρυσοῦ στό Transvaal. Στά 1888 υπήρχαν περίπου 20 Ἕλληνες στήν πόλη Kimberley, πρὸς ἀναζήτηση διαμαντιῶν και στό Johannesburg περί τό 1896 υπήρχαν 70 Ἕλληνες, ἰδίως Πελοποννήσιοι. Στό Cape Town, όπου στό 1891 υπήρχαν περί τούς 15 Ἕλληνες, ιδρύθηκε και ή πρώτη ελληνική οργανική ένότητα (στά 1898—«Σύλλογος ἀλληλοβοηθείας»—).

Μετά τόν πόλεμο τών Μπόερς στό 1902, ιδρύθηκε ή πρώτη ελληνική κοινότητα στό Cape Town, όπου άρχισε νά χτίζεται και ή πρώτη ελληνική εκκλησία.

Η πρώτη μετακίνηση πληθυσμοῦ από τό Cape Town πρὸς τό Transvaal σημειώθηκε στό 1904, ὅποτε τὰ 3/4 από τούς 1000 περίπου Ἕλληνες τής πόλης μετακινήθηκαν πρὸς τό Transvaal λόγω καλύτερων συνθηκῶν ζωής και ευκαιριῶν ἀπασχόλησης (χρυσωρυχεία).

Ἐτσι, βασισμένοι στό βιβλίο τοῦ Νικολαΐδη, μπορούμε νά ἀνεβάσουμε τόν ελληνικό πληθυσμό τής Ν. Ἀφρικής σέ 1.600. Οί κύριες ομάδες μεταναστῶν προέρχονταν από τίς φτωχότερες ελληνικές περιοχές (Πελοπόννησος, Θεσσαλία, Ἰόνια νησιά και Νησιά τοῦ Αἰγαίου). Οί παράγοντες ώθησης ήταν πρωταρχικά

1. Κώστας Νικολαΐδης, Ὁδηγός τών ελληνικῶν κοινοτήτων εἰς τήν Νοτιωτέραν Ἀφρικήν, Johannesburg (1923).

κά οικονομικοί. Ἡ αὐξανόμενη πενία τῆς Ἑλλάδας λόγω τῶν γνωστῶν συνθηκῶν οικονομικῆς υπανάπτυξης, ἡ μεγάλη ὑπαρξή ἰδιοκτησίας γῆς φεουδαρχικοῦ τύπου, ἡ ἀνυπαρξία βιομηχανικῆς ὑποδομῆς καθὼς καὶ τὰ δημογραφικά καὶ οικονομικά προβλήματα πού συσσώρευσε στή χώρα ἡ Μικρασιατικὴ καταστροφή, ἦταν οἱ κυριότεροι παράγοντες ἀθήτησης γιὰ μετανάστευση.

Ὁ Emil Added² σημειώνει ὅτι 85% τῶν Ἑλλήνων μεταναστῶν τοῦ '30 ἦταν μικρομαγαζάτορες (café owners), καὶ λαχανοπώλες. Αὐτὴ τὴν περίοδο, ἡ προσοχὴ τῶν μικροἰδιοκτητῶν στρεφόταν ἀπλὰ καὶ μόνο, ὅσον ἀφορᾷ τὸ οικονομικὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐργασίας τους, στὸ νὰ κερδίσουν μόνο τὰ πρὸς τὸ ζεῖν, ἐννοῶ ὄχι τὸ κέρδος τὸ βασισμένο στὴν ἀρχὴ ἐπιτευξῆς καπιταλιστικοῦ κέρδους.

Ἡ κοινωνικὴ ζωὴ τοῦ πρωτοπόρου Ἑλλῆνα στὸ πολιτικὸ ἐπίπεδο ἦταν διττὴ. Παρὰ τῆς δυσκολίας πού ἀντιμετώπιζε ἴδιος γιὰ τὴν οικονομικὴ καὶ κοινωνικὴ του ἐπιβίωση, ὁ Ἑλληνας εἶχε ἐνεργὸ πολιτικὴ δράση ὄχι μόνο στὴν πολιτικὴ ζωὴ τῆς Ν. Ἀφρικῆς (π.χ. πολλοὶ Ἑλληνες πολέμησαν στὸν πόλεμο τῶν Μπόερς τοῦ 1902 καὶ μετὰ τὴν ἀπώλεια, ἀλλὰ ταυτόχρονα εἶχαν πολιτικὴ τοποθέτηση ὡς πρὸς τὴν πολιτικὴ κατάσταση τῆς Ἑλλάδας). Στὴν Ἑλλάδα, στὴν περίοδο αὐτὴ ἡ κατάσταση ἦταν συγκεκριμένη καὶ ἡ πολιτικὴ διαμάχη ἀνάμεσα στὶς διάφορες ὁμάδες τῆς ἀρχουσας τάξης (πρὶν καὶ μετὰ τὸν Α' Παγκόσμιο Πόλεμο) ἦταν κοινὸ θέμα συζήτησης καὶ διαφωνιῶν ἀνάμεσα στοὺς μετανάστες. (Στὸ Transvaal μάλιστα ὁ πῆρξε πυρῆνας γιὰ τὴ δημιουργία παραρτήματος τοῦ Βενιζελικοῦ κόμματος, ἀλλὰ ἡ ἀρχικὴ ἰδέα ἐγκαταλείφθηκε λόγω οικονομικῶν διαφορῶν τῶν πρωτεργατῶν τῆς). Τὸ γεγονός αὐτὸ ἔπρεπε νὰ ὑπογραμμισθεῖ γιὰτί, ὅπως θὰ σημειωθεῖ παρακάτω, οἱ νέες γενεὲς τῶν Ἑλλήνων ἐκδηλώνουν ἐλάχιστο ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν πολιτικὴ κατάσταση στὴν Ἑλλάδα, καὶ στὴ σημερινὴ ἐ-

ποχὴ ὑπάρχει παντελῆς ἔλλειψη ἐνδιαφέροντος πάνω στὸ ζήτημα αὐτό.

Μετὰ τὴ δεκαετία τοῦ '30, μιὰ νέα περίοδος ἀρχίζει γιὰ τοὺς μετανάστες. Οἱ πρῶτες ἰδέες γιὰ ἀξέση τοῦ εἰσοδήματός τους ἀρχισαν πιά νὰ ριζώνουν καὶ οἱ πρῶτες ἐπενδύσεις (κυρίως σὲ γῆ καὶ ἀκίνητα) ἀρχισαν νὰ αὐξάνονται. Κατὰ τὴ διάρκεια τῶν ἐπόμενων 10 χρόνων (μέχρι τὸ 1940), ἡ μετανάστευση πρὸς τὴ Ν. Ἀφρικὴ συνεχίστηκε μὲ σταθερὸ ρυθμὸ.

Τὸ μεγαλύτερο κύμα μετανάστευσης σημειώθηκε τὴν περίοδο 1960-70 (Πίνακας 1). Τὸ φαινόμενο αὐτὸ ὀφείλεται σὲ δύο βασικά λόγους: α) στὴν εἰσαγωγὴ ἑλληνικοῦ βιομηχανικοῦ κεφαλαίου (ὄχι σὲ μεγάλη κλίμακα) καὶ στὴ δημιουργία τῶν πρώτων ἑλληνικῶν βιομηχανιῶν (ἐλαφρὰς παραγωγῆς) μὲν ἑλληνικὰ καὶ ἑλληνο-αὐγυπτιὰκὰ κεφάλαια, πού χρειαζόταν ὄχι μόνο φτηνὰ ἐργατικά χερίματα ἀλλὰ καὶ εἰδικευμένους καὶ ἡμι-εἰδικευμένους τεχνίτες καὶ β) στὴν ἀξέμηνη εἰσαγωγὴ Ἑλλήνων κυρίως τεχνικῶν, μετὰ τὴν ἀδεία εἰσόδου πού παραχώρησε ἡ κυβέρνησις τῆς Ν. Ἀφρικῆς, μετὰ τὰ μέσα τῆς δεκαετίας τοῦ '50, ἐξ αἰτίας τῆς ἀξαναπόνητης ἐκβιομηχάνισις τῆς χώρας.

Ἔτσι, ἡ κοινωνικὴ σύνθεση τῶν μεταναστῶν ἀλλάξε μετὰ τὴν προσθήκη τῶν εἰδικευμένων καὶ ἡμι-εἰδικευμένων ἐργατῶν καὶ τεχνικῶν πού προέρχονταν κυρίως ἀπὸ τὶς ἀστικές περιοχὲς τῆς Ἑλλάδας καὶ πού ἀποτέλεσαν, *μαζὶ μετὰ τοὺς Ἑλληνες (δευτέρη γενεὰ) ἀπόφοιτους πανεπιστημίων καὶ τεχνικῶν σχολῶν, τὴ «νέα μεσαία τάξη τῶν Ἑλλήνων στὴ Ν. Ἀφρικὴ», σὲ ἀντιπαράθεση μετὰ τὴν «παραδοσιακὴ μεσαία τάξη» τῶν πρώτων Ἑλλήνων μεταναστῶν στὴ χώρα, στὶς πρῶτες δεκαετίες τοῦ αἰῶνα (αὐτὴ πού ἀποκαλεῖται «ἡ γενιὰ τῶν ἰδιοκτητῶν» tea-room).*

Θὰ πρέπει ἀκόμα νὰ σημειωθεῖ ὅτι, μετὰ τὸν Β' Παγκόσμιο Πόλεμο καὶ ἐξ αἰτίας τῆς ἔλλειψις ἐκβιομηχάνισις καὶ τῶν συνεπειῶν τοῦ καταστρεπτικοῦ ἐμφυλίου πολέμου, πολλοὶ Ἑλληνες μικροβιομηχανοὶ ἔκαναν ἐπενδύσεις στὴ Ν. Ἀφρικὴ. Ἔτσι, ἀρχισαν νὰ λειτουργοῦν τὰ πρῶτα ἑλληνικὰ ἐργοστάσια (ἐλαφρὰς κυρίως παραγωγῆς). Ἀκόμα, πολλοὶ Ἑλληνοαὐγυπτιοὶ ἐπένδυσαν κεφάλαια μετὰ τὴν ἐπανάστασι τοῦ Νάσερ, καὶ ἐπιπρόσθετα, στὰ μέσα τοῦ '60 μερικὸ Ἑλλῆνων ἐπένδυσαν κεφάλαια στὸν ἀγροτικὸ τομέα τῆς παραγωγῆς, δημιουργώντας μεγάλου ἢ μεσαίου μεγέθους φάρμες.

2. κοινωνικὴ κινητικότητα

Ὅπως ἀναφέρθηκε καὶ παραπάνω, ἡ κοινωνικὴ στρωμάτωση τῶν Ἑλλήνων μεταναστῶν ἔχει ἀλλάξει στὰ διάφορα στάδια τῆς ἱστορίας τους. Γὰ νέα κοινωνικὰ στρώματα τῶν μεταναστῶν πού ἔφτασαν τὴν περίοδο 1960-70 καὶ ἡ τάσι τῶν νέων γενεῶν τῶν μεταναστῶν γιὰ υψηλότερη μόρφωση μᾶς ὀδηγοῦν στὸ συμπέρασμα (ὅπως θὰ ἀποδειχθεῖ παρακάτω) ὅτι τὸ ἑλληνικὸ παρελθὸν τῶν μικροἰδιοκτητῶν tea-rooms ἢ cafés ἀνῆκε στὸ παρελθόν.

Ἀναλύοντας τὸ φαινόμενο τῆς «κοινωνικῆς κινητικότητας», θὰ πρέπει νὰ διασαφηνίσω ἐξ ἀρχῆς ὅτι ἀναφερόμαι στὴν «επαγγελματικὴ ἀτομικὴ κινητικότητα» (occupational individual mobility)—ὅπως ὀριοθετεῖται σὲ ἀντιδιαστολὴ μετὰ τὴν «επαγγελματικὴ στρωματι-

ΠΙΝΑΚΑΣ 1. Ἑλληνικὴ μετανάστευση στὴ Ν. Ἀφρικὴ 1960-1970³

Χρόνος	Ἀριθμὸς μεταναστῶν	Ἐπισκέπτες*
1960	315	179
1961	694	146
1962	583	302
1963	1.207	350
1964	1.679	943
1965	1.740	1.063
1966	1.687	568
1967	1.263	478
1968	1.007	265
1969	611	199
1970	492	173
Σύνολο	11.278	4.666

* Σημειώνονται καὶ οἱ ἐπισκέπτες γιὰτί 90-95% ἀπ' αὐτοὺς πῆρναν ἀδεία παραμονῆς καὶ ἐργασίας στὴ Ν. Ἀφρικὴ.

2. Emil Added, *The Greek Family in Cape Town*, M.A. thesis in Social Anthropology, University of Cape Town (1973).
3. ΕΣΥΕ, *South African Statistical Bulletin, 1960-1971*, 1973.

κή κινητικότητα» (occupational strata mobility). Η ανάλυση αυτή βασίζεται σε πληροφορίες προερχόμενες από αριθμό συνομιλητών από τις δύο μεγαλύτερες ελληνικές κοινότητες της Ν. Αφρικής (Cape Town και Johannesburg). Πρώτα, αναλύεται η μορφωτική (educational) και επαγγελματική κινητικότητα των γυναικών, προκειμένου ν' αποδειχθεί το «σπάσιμο» των παραδοσιακών φραγμάτων που προέρχονται κυρίως από την ίδια τη γένεση και τη δομή της παραδοσιακής ελληνικής οικογένειας, προερχόμενης βασικά από τις αγροτικές περιοχές της χώρας. Μετά απ' αυτό, ακολουθεί η ανάλυση της εκπαιδευτικής και επαγγελματικής κινητικότητας των άρρένων της τρίτης και τέταρτης γενιάς μεταναστών.

Αρχίζοντας την έρευνα, σάν πρώτο μέλημα έχουμε τη σύγκριση ανάμεσα στην εκπαίδευση των γυναικών (τρίτης και τέταρτης γενιάς) και στην εκπαίδευση των πατέρων τους. Αυτό είναι χρήσιμο για να δείχουν καθαρά οι τεράστιες διαφοροποιήσεις στο εκπαιδευτικό επίπεδο.

ΠΙΝΑΚΑΣ 2. Έκπαιδευτική κινητικότητα μεταξύ πατέρων και κοριτσιών στο Cape Town

Έκπαιδευση πατέρων	No	%	Έκπαιδευση κόρης	No	%
Αναλόφητοι	8	23,5	Αναλόφητες	2	6,4
Δημοτικό	8	23,5	Δημοτικό	6	19,3
Γυμνάσιο	13	35,8	Γυμνάσιο	12	38,7
Τεχνική εκπαίδευση	5	14,7	Τεχνική εκπαίδευση	6	19,3
Πανεπιστήμιο	—	—	Πανεπιστήμιο	5	16,1
Σύνολο	34	97,5	Σύνολο	31	99,8

ΠΙΝΑΚΑΣ 3. Έκπαιδευτική κινητικότητα μεταξύ πατέρων και κοριτσιών στο Johannesburg

Έκπαιδευση πατέρων	No	%	Έκπαιδευση κόρης	No	%
Αναλόφητοι	6	21,4	Αναλόφητες	—	—
Δημοτικό	9	32,1	Δημοτικό	—	—
Γυμνάσιο	2	7,1	Γυμνάσιο	10	28,7
Τεχνική εκπαίδευση	4	14,2	Τεχνική εκπαίδευση	6	17,1
Πανεπιστήμιο	7	25,0	Πανεπιστήμιο	19	54,2
Σύνολο	28	99,8	Σύνολο	35	99,8

Από την ανάλυση των πινάκων αυτών μπορούμε να αντιληφθούμε πως η καινούργια γενιά των Έλληνιδων έχει σ' ένα μεγάλο βαθμό σπάσει τις άλωσιδες της παραδοσιακής καταπίεσης και έπιρροής της ελληνικής οικογένειας. Ένα άλλο χαρακτηριστικό που αποδεικνύεται από τους πίνακες είναι ότι στο Johannesburg μεγαλύτερο ποσοστό Έλληνιδων επιδιώκει την ανώτερη μόρφωση σε σύγκριση με το Cape Town. Και για τούτο υπάρχει η λογική εξήγηση: Το Cape Town είναι το κέντρο των μεταναστών από αγροτικές κυρίως περιοχές της χώρας, με μεγαλύτερη όπισθοδρομικότητα στα ζητήματα της εκπαίδευσης των γυναικών.

Μιά άλλη εξήγηση είναι η υψηλότερη εκπαιδευτική

στάθμη των παλιότερων γενεών του Johannesburg σε σύγκριση με αυτή του Cape Town, όπως φαίνεται και από τους πίνακες.

Η κινητικότητα ανάμεσα σε γονείς και άρρηνες δίνεται παραστατικά στους ακόλουθους συγκριτικούς πίνακες:

ΠΙΝΑΚΑΣ 4. Cape Town

Έκπαιδευση πατέρων	No	%	Έκπαιδευση γιού	No	%
Αναλόφητοι	20	25,9	Αναλόφητοι	10	11,4
Δημοτικό	22	28,5	Δημοτικό	16	18,3
Γυμνάσιο	30	38,9	Γυμνάσιο	29	33,3
Τεχνική εκπαίδευση	3	3,8	Τεχνική εκπαίδευση	12	13,7
Πανεπιστήμιο	2	2,5	Πανεπιστήμιο	20	22,8
Σύνολο	77	99,6	Σύνολο	87	99,5

ΠΙΝΑΚΑΣ 5. Johannesburg

Έκπαιδευση πατέρων	No	%	Έκπαιδευση γιού	No	%
Αναλόφητοι	16	23,5	Αναλόφητοι	—	—
Δημοτικό	10	14,7	Δημοτικό	4	4,3
Γυμνάσιο	12	17,6	Γυμνάσιο	18	19,5
Τεχνική εκπαίδευση	13	19,1	Τεχνική εκπαίδευση	20	21,7
Πανεπιστήμιο	17	25,0	Πανεπιστήμιο	50	54,3
Σύνολο	68	99,9	Σύνολο	92	99,8

Αναλύοντας τους πίνακες μπορούμε να διαπιστώσουμε ότι το ίδιο φαινόμενο παρουσιάζεται στην κινητικότητα των γυναικών. Υπάρχει μία διαφοροποίηση, π.χ., ανάμεσα στους αριθμούς των πανεπιστημιακών αποφοίτων (54,3% στο Johannesburg, και μόνο 22,8% στο Cape Town). Πιθανώς, το φαινόμενο αυτό παρουσιάζεται γιατί λίγο ή πολύ το Johannesburg (κατ' έξοχή βιομηχανικό κέντρο) έχει μεγαλύτερες πιθανότητες απορρόφησης των αποφοίτων των πανεπιστημίων και των τεχνικών Κολλεγίων λόγω του διογκωμένου αριθμού των απασχολούμενων στον τριτογενή τομέα. Ακόμα, αναλύοντας το ύψος ποσοστό των νέων με μεγαλύτερη μόρφωση, παρατηρούμε ότι υπάρχει διάχυτη η τάση παρ' αχής μόρφωσης στα παιδιά εκ μέρους των γονιών γιατί γι' αυτούς υψηλότερη μόρφωση σημαίνει και άνυψωση του «γούστρου» τους.

Ερχόμενοι τώρα στην επαγγελματική κινητικότητα, θα εξετάσουμε πάλι χωριστά την των άρρένων και θηλέων στις δύο πόλεις. Πρέπει να σημειωθεί ότι οι πατέρες ανήκουν στην πρώτη και δεύτερη περίοδο άφιξης και τα παιδιά τους στην τρίτη και τέταρτη γενιά μεταναστών.

Αναλύοντας τους Πίνακες 6 και 7 μπορούμε να δούμε τις διαφορές και όμοιότητες στον επαγγελματικό τομέα ανάμεσα στις γυναικές του Cape Town και του Johannesburg:

α) Στο Cape Town παρατηρείται Ικανός αριθμός γυναικών χωρίς οικονομική δραστηριότητα (βλέπε **). Τό αντίθετο συμβαίνει στο Johannesburg, όπου ακόμα και οι παντρεμένες (15 από τις 35 που

ΠΙΝΑΚΑΣ 6. Κινητικότητα ἀνάμεσα σέ πατέρες καί κόρες στό Cape Town

Ἐπάγγελμα πατέρα	No	%	Ἐπάγγελμα κόρης	No	%
Ἐμπόριο (cafés, stores)	12	30,7	Ἐμπόριο	—	—
Ἰδιοκτῆτες περιουσίας* ἀκίνητης	17	43,5	Ἰδιοκτῆτες περιουσίας ἀκίνητης	—	—
Ἐργοστασιάρχες	—	—	Ἐργοστασιάρχες	—	—
Υψηρές	—	—	Υψηρές	9	23,0
Ἐπιχειρηματίες*	10	25,6	Ἐπιχειρηματίες	1	2,5
Ἡμι-εὐδαικυσμένοι τεχνικοί μὲ δική τους δουλειά	—	—	Ἡμι-εὐδαικυσμένοι τεχνικοί μὲ δική τους δουλειά	—	—
Ἡμι-εὐδαικυσμένοι τεχνικοί ἀπασχολούμενοι ἀπὸ τρίτους	—	—	Ἡμι-εὐδαικυσμένοι τεχνικοί ἀπασχολούμενοι ἀπὸ τρίτους	—	—
Εὐδαικυσμένοι τεχνικοί	—	—	Εὐδαικυσμένοι τεχνικοί	1	2,5
Ἐπαγγελματίες	—	—	Ἐπαγγελματίες	8	20,5
Χωρὶς οικονομικὴ δραστηριότητα	—	—	Χωρὶς οικονομικὴ δραστηριότητα**	20	51,2
Σύνολο	39	99,8	Σύνολο	39	99,7

* Οἱ περισσότεροι, ἂν ὄχι ὅλοι, ἀπὸ τοὺς ἰδιοκτῆτες ἀκίνητης περιουσίας καὶ μεγαλοεπιχειρηματίες στὸ παρελθὸν ἀπασχολοῦνται μὲ τὸ μικρεμπόριο ἢ μὲ μεσαίου μεγέθους καταστήματα (cafés self service μεσαίου μεγέθους κτλ.).

** Ὃταν λέω χωρὶς οικονομικὴ δραστηριότητα, ἔννοα κυρίως τίς νοικοκυρές ποὺ στὴν πραγματικότητα, ἰδίως οἱ γυναῖκες τῶν ἰδιοκτῆτῶν tea-rooms, cafés κτλ., ἐργάζονται συνήθως πάνω ἀπὸ ὅσων βῆση καθημερινὰ στὰ καταστήματα τοῦ ἀνδρὸς τους (τὰ καταστήματα αὐτοῦ τοῦ εἶδους εἶναι ἀνοικτὰ ἀπὸ τίς 8 τὸ πρῶο μὲχρι τίς 12 τὰ μεσάνυχτα).

ΠΙΝΑΚΑΣ 7. Κινητικότητα ἀνάμεσα σέ πατέρες καί κόρες στό Johannesburg

Ἐπάγγελμα πατέρα	No	%	Ἐπάγγελμα κόρης	No	%
Ἐμπόριο	7	30,4	Ἐμπόριο	—	—
Ἰδιοκτῆτες ἀκίνητης περιουσίας	3	13,0	Ἰδιοκτῆτες ἀκίνητης περιουσίας	—	—
Ἐργοστασιάρχες	3	13,0	Ἐργοστασιάρχες	—	—
Υψηρές	2	8,6	Υψηρές	10	28,5
Ἐπιχειρηματίες	2	8,6	Ἐπιχειρηματίες	—	—
Ἡμι-εὐδαικυσμένοι τεχνικοί μὲ δική τους δουλειά	1	4,3	Ἡμι-εὐδαικυσμένοι τεχνικοί μὲ δική τους δουλειά	1	4,3
Ἡμι-εὐδαικυσμένοι τεχνικοί ἀπασχολούμενοι ἀπὸ τρίτους	—	—	Ἡμι-εὐδαικυσμένοι τεχνικοί ἀπασχολούμενοι ἀπὸ τρίτους	—	—
Εὐδαικυσμένοι τεχνικοί	—	—	Εὐδαικυσμένοι τεχνικοί	—	—
Ἐπαγγελματίες	5	21,7	Ἐπαγγελματίες	24	68,5
Χωρὶς οικονομικὴ δραστηριότητα	—	—	Χωρὶς οικονομικὴ δραστηριότητα	—	—
Σύνολο	23	99,6	Σύνολο	35	99,8

ροπήθηκαν) συνεχίζουν νὰ δουλεύουν καὶ μετὰ τὸ γάμο τους.

β) Μποροῦμε νὰ παρατηρήσουμε καθαρὰ τὴν ἰσχυρὴ τάση τῶν γυναικῶν στὴν ἀπασχόληση στὶς ὑψηρές καὶ στὰ ἐπαγγέλματα. Ἐτσι, τὸ συμπέρα-

σμα τῶν S.M. Miller⁴ καὶ Bendix καὶ Lipset,⁵ ὅτι ἡ τριτογενὴς ἀπασχόληση, ποὺ εἶναι τὸ χαρακτηριστικὸ τῆς ἐπαγγελματικῆς ἀπορρόφησης τῶν γυναικῶν σὲ προηγμένες βιομηχανικὰ χώρες, φαίνεται νὰ ἔχει ἐφαρμογὴ στὴν περίπτωσή αὐτή. Ἡ ἐπαγγελματικὴ κινητικότητα μεταξὺ πατέρων καὶ γιῶν στὶς δύο πόλεις ἔχει ὡς ἑξῆς:

ΠΙΝΑΚΑΣ 8. Κινητικότητα μεταξὺ πατέρων καὶ γιῶν στό Cape Town

Ἐπάγγελμα πατέρα	No	%	Ἐπάγγελμα γιοῦ	No	%
Ἐμπόριο	32	41,5	Ἐμπόριο	8	9,0
Ἰδιοκτῆτες ἀκίνητης περιουσίας	21	27,2	Ἰδιοκτῆτες ἀκίνητης περιουσίας	—	—
Ἐργοστασιάρχες	4	5,1	Ἐργοστασιάρχες	2	2,2
Υψηρές	—	—	Υψηρές	17	19,3
Ἐπιχειρηματίες	17	22,0	Ἐπιχειρηματίες	17	19,3
Ἡμι-εὐδαικυσμένοι τεχνικοί μὲ δική τους δουλειά	—	—	Ἡμι-εὐδαικυσμένοι τεχνικοί μὲ δική τους δουλειά	4	4,5
Ἡμι-εὐδαικυσμένοι τεχνικοί ἀπασχολούμενοι ἀπὸ τρίτους	—	—	Ἡμι-εὐδαικυσμένοι τεχνικοί ἀπασχολούμενοι ἀπὸ τρίτους	4	4,5
Εὐδαικυσμένοι τεχνικοί	1	1,2	Εὐδαικυσμένοι τεχνικοί	4	4,5
Ἐπαγγελματίες	2	2,5	Ἐπαγγελματίες	32	36,3
Σύνολο	77	99,5	Σύνολο	88	99,6

ΠΙΝΑΚΑΣ 9. Κινητικότητα μεταξὺ πατέρων καὶ γιῶν στό Johannesburg

Ἐπάγγελμα πατέρα	No	%	Ἐπάγγελμα γιοῦ	No	%
Ἐμπόριο	26	37,1	Ἐμπόριο	4	4,3
Ἰδιοκτῆτες ἀκίνητης περιουσίας	7	10,0	Ἰδιοκτῆτες ἀκίνητης περιουσίας	—	—
Ἐργοστασιάρχες	4	5,7	Ἐργοστασιάρχες	—	—
Υψηρές	12	17,1	Υψηρές	34	37,3
Ἐπιχειρηματίες	5	7,1	Ἐπιχειρηματίες	—	—
Ἡμι-εὐδαικυσμένοι τεχνικοί μὲ δική τους δουλειά	2	2,8	Ἡμι-εὐδαικυσμένοι τεχνικοί μὲ δική τους δουλειά	3	3,2
Ἡμι-εὐδαικυσμένοι τεχνικοί ἀπασχολούμενοι ἀπὸ τρίτους	2	2,8	Ἡμι-εὐδαικυσμένοι τεχνικοί ἀπασχολούμενοι ἀπὸ τρίτους	—	—
Εὐδαικυσμένοι τεχνικοί	2	2,8	Εὐδαικυσμένοι τεχνικοί	3	3,2
Ἐπαγγελματίες	10	14,2	Ἐπαγγελματίες	47	51,6
Σύνολο	70	99,6	Σύνολο	91	99,6

Ἐναλώνοντας τοὺς πίνακες, ἔχουμε τὰ ἀκόλουθα συμπεράσματα:

- Οἱ νέες γενεές Ἑλλήνων μεταναστῶν προτιμοῦν τίς δουλειές τοῦ τριτογενῆ τομέα.
- Μόνο ἓνα πολὺ μικρὸ ποσοστὸ ἀκολουθεῖ τὸ ἐ-

4. S.M. Miller. «The Concept and Measurement of Mobility» στὸ P.M. Coxon καὶ L.C. Johns. *Social Mobility*, Penguin Books, (1971).

5. S.M. Lipset καὶ R. Bendix. *Social Mobility in Industrial Society*, Berkeley and Los Angeles: University of California Press.

πάγγελμα του πατέρα του (ιδίως τά παιδιά των μικρομαγαζατόρων) και γ) Τά παιδιά πού προέρχονται από εύπορες οικογένειες επιχειρηματιών ακολουθούν την ίδια επαγγελματική καριέρα (ιδίως στο Cape Town, 100% όπως δείχνουν οι πίνακες).

Η κινητικότητα άναμφισβήτητα αποτελεί ένα βασικό παράγοντα κοινωνικής άπορρόφησης των νέων γενεών Έλλήνων στη Ν. Άφρική. Όπως δείχνουν οι πίνακες, οι περισσότεροι στρέφονται προς άπασχολήσεις τριτογενή χαρακτήρα, πράγμα πού σημαίνει αυτόματα ότι άπορροφώνται κοινωνικά ευκολότερα από ότι οι πατέρες τους (πύο οι περισσότεροι άπασχολούνται στον δευτερογενή τομέα).

Βέβαια, ή κινητικότητα είναι παράγοντας κοινωνικής άπορρόφησης των νέων γενεών, αλλά ή γνώμη μου είναι ότι ό κυριότερος παράγοντας πύο διαιωνίζει και διογκώνει τό πρόβλημα είναι άναμφισβήτητα ή κοινωνικοποίηση.

3. κοινωνικοποίηση, εκπαίδευση, οικογένεια, εκκλήσια: οι τρόποι λειτουργίας τους

Η κοινωνικοποίηση, όπως έχω αναφέρει ήδη, άποτελεί τον κυριότερο παράγοντα κοινωνικής άπορρόφησης. Όπως έχει άποδειχτεί, ή οικογένεια δίνει στά παιδιά, άνάμεσα σε άλλα, τά ακόλουθα σπουδαία πολιτιστικά χαρακτηριστικά, καθοριστικά για την ανάπτυξη τού κοινωνικού τους χαρακτήρα:

- α) Τά βασικά στοιχεία τής κοινωνικής πυραμίδας και έξάρτησης (μεγάλος-μικρός-κατώτερος-άνώτερος, δυνατός-άδύνατος)
- β) Τή βασική δομή τού λόγου (γλώσσα), και
- γ) Τά κύρια στοιχεία των σχέσεων και τής κοινωνικής Ιεράρχησης των ρόλων και των δύο φύλων (μάννα-πατέρας, άγόρι-κορίτσι, άρσενικό-θηλυκό κτλ.).

Πρέπει νά σημειώσω ότι πέρα άπ' αυτά δίνονται στό παιδί, μέσω τής διαδικασίας τής κοινωνικοποίησης, ή γνώση για τίς αξίες, κανόνες συμπεριφοράς κτλ., πράγματα πύο δίνονται ή μέσω των γονέων ή με τήν επίδραση των πρωτογενών ομάδων μέ τίς όποιες τό παιδί έρχεται σε έπαφή (σχολείο, συντροφίες κτλ.).

Ό Emil Added προσπαθεί νά άποδείξει άρχικά (άλλά χωρίς επιτυχία) την όχι δομική (non-structural) άπορρόφηση των νέων γενεών Έλλήνων στό Cape Town. «Σε γενικές γραμμές», γράφει, «δέν μπορούμε νά μιλάμε για πλήρη άπορρόφηση. Οι πολιτιστικές παραδοσιακές αξίες των Έλλήνων ύπάρχουν άκόμα». Προσπαθεί δε νά τό άποδείξει αυτό, άναλύοντας την κλασική οικογενειακή παραδοσιακή ελληνική οικογένεια.

Είναι άλήθεια ότι ή παραδοσιακή ελληνική οικογένεια προσπαθεί νά μεταβιβάσει τίς ελληνικές αξίες, ή ή και έθιμα στις νέες γενιές. Τούτο όμως είναι καταδικασμένο σε άποτυχία (ή δύο κυρίως λόγους: α) την πολιτιστική στέρηση («cultural lag») των γονιών, και β) την έλλειψη χρόνου διαθέσιμου για τή σωστή κοινωνικοποίηση τού παιδιού (όπως σημείωσα, ή πλειοψηφία των Έλλήνων εργάζεται από τίς 8 τό

πρώι μέχρι τά μεσάνυχτα). Βέβαια, ή προσπάθεια των γονιών για τή μεταβίβαση των πολιτιστικών αξιών και τής κουλτούρας είναι αξιέπαινη, αλλά, για τούς λόγους πύο άναφερα παραπάνω, πύο τό παρόν μένει χωρίς άποτέλεσμα. Έτσι, παρουσιάζεται τό φαινόμενο, μόλις τό παιδί άρχίζει νά φοιτά στό νοτιοαφρικανικό σχολείο, νά συνειδητοποιεί ότι είναι «πολιτής δύο κόσμων». Δύο τελείως διαφορετικών κόσμων.

Η κοινωνικοποίηση στό σχολείο γίνεται σε διάφορα επίπεδα. Είναι φανερό ότι ή λειτουργία τής σχολικής τάξης, ό ρόλος τού δασκάλου και ή σχέση πύο δημιουργεί τό Έλληνόπουλο μέ τούς συμμαθητές του άποτελούν πρωταρχικά στοιχεία για μιá άρμονική ή άντιπατική ψυχο-πνευματική εξέλιξη τού παιδιού. Άπό τή στιγμή πύο τό Έλληνόπουλο τών 5 ή 6 χρόνων άρχίζει νά φοιτά στό νοτιοαφρικανικό σχολείο, παρουσιάζονται οι πρώτες δυσκολίες: διαφορετική γλώσσα, κουλτούρα, διαφορετικό κοινωνικό περιβάλλον, διαφορετικές αξίες. Τό παιδί άρχίζει νά συνειδητοποιεί ότι βρίσκεται άνάμεσα σε δύο κόσμους: τον κόσμο τού σχολείου και τον κόσμο τής οικογένειας. Οι πρώτες δυσκολίες προέρχονται από την άντιπατική λειτουργία σχολείου και σπιτιού στη διαδικασία τής κοινωνικοποίησης, με συνέπεια τά πρώτα σοβαρά προβλήματα ψυχολογικής φύσης πύο τόσο σαστά έχουν άναλυθεί άπό τή γερμανική σχολή (Lütkens⁶ κτλ.).

Θά μπορούσε κανείς νά θελήσει νά μάθει για τή λειτουργία των ελληνόφωνων σχολείων τής Ν. Άφρικής και για τό ρόλο τους στην κοινωνικοποιητική διαδικασία. Υπάρχουν 19 σχολεία ελληνικά στη Ν. Άφρική μέ 2.100 περίπου μαθητές. Παρατηρώντας τό ζήτημα στατιστικά μπορούμε νά ύπολογίσουμε ότι 1.500-1.800 παιδιά ελληνικής καταγωγής άπέχουν άπό τά ελληνόφωνα σχολεία για διάφορους λόγους (μακρινή άπόσταση, άρνηση των γονέων κτλ.). Υπάρχουν επίσης δύο νηπιαγωγεία μέ 120 παιδιά. Ό αριθμός των Έλλήνων δασκάλων είναι περίπου 43 εκ των όποιων 30 είναι άπόφοιτοι Παιδαγωγικής Άκαδημίας, 2 πτυχιούχοι Οικιακής Οικονομίας, 4 Θεολογικής Σχολής και 7 άπόφοιτοι γυμνασίου. Τά ελληνικά σχολεία, παρά τίς σοβαρές προσπάθειες των Ιθυόντων, είναι άνοργάνωτα και τά κύρια μαθήματα (μέσω έβδομαδιαίου όρολόγιου πρόγραμμα 2 1/2 ώρες) είναι γραφή και άνάγνωση, λίγη Ιστορία και θρησκευτικά (μερικές φορές και γεωγραφία). Τό 1945, ό καθηγητής Α. Βογιατζόγλου⁷ παρουσίασε ένα ολοκληρωμένο πρόγραμμα λειτουργίας «καθαρά ελληνικού σχολείου» στη Νότιο Άφρική. Άλλά μετά την άπαγορευση, τό 1948, τής λειτουργίας ημερήσιων ξενόγλωσσων σχολείων, τό πρόγραμμα έμεινε άνευρο. (Τό γεγονός είναι ότι τό όλο πρόγραμμα ήταν έξω από τίς οικονομικές δυνατότητες τής ελληνικής κοινότητας).

Άναμφισβήτητα, άν άναλύσουμε τό πρόγραμμα τού νοτιοαφρικανικού σχολείου και τίς συνέπειές του, νομίζω ότι θά είναι εύλογο νά Ισχυριστούμε ότι άπο-

6. S. Lütkens, *Soziologie der Schule*, Köln (1966).

7. Voyatzoylou Alexandros, *Memorandum on the Founding of an Educational Institution for the Greeks in SA*, Johannesburg (1945).

τελεῖ τὸ πρῶτο βῆμα γιὰ τὴν κοινωνικὴ ἀπορρόφηση τῶν νέων γενεῶν, σὲ μιά ἀσταμάτητη διαδικασίᾳ ἀλλαγῶν τῶ «κοινωνικοῦ χαρακτῆρα» τῶν παιδιῶν (χρησιμοποιοῦ τὸν ὁρο «κοινωνικός χαρακτήρας» ὅπως ἔχει ὀριστεῖ ἀπὸ τὸν H.G. Rolf⁸: «κοινωνικός χαρακτήρας εἶναι τὸ μέρος τοῦ ἀνθρώπινου χαρακτῆρα, πού εἶναι κοινὸ στὰ μέλη ὀρισμένων κοινωνικῶν ὁμάδων καὶ ἀποτελεῖ συνένεσι (προϊόν) τῶν ἐμπειριῶν τῶν ὁμάδων αὐτῶν». Χρησιμοποιοῦντας τὸν ὁρο αὐτὸ ἐννοῶ ὅτι μιά κοινωνικὴ ὁμάδα συνοψίζει καὶ γενεκεῖ ἐμπειρικὰ ἀποδειγμένους καὶ κανονικὰ ἐπαναλαμβανόμενους τρόπους συμπεριφορᾶς καὶ ἀντιλήψεις ὀρισμένων κοινωνικῶν (ἢ ἐθνικῶν) ὁμάδων. Ἔτσι, ἂν δεχθούμε ὅτι τὸ σχολεῖο σὲ κάθε κοινωνία, ἢ ἔστω στὴν προκειμένη περίπτωση στὴ Νότιο Ἀφρικῆ, εἶναι ὁ κυριότερος παράγοντας κοινωνικοποίησης γιὰ κάθε παιδί (στὸ πολιτιστικὸ καὶ κοινωνικὸ ἐπίπεδο), μποροῦν ἐσκόλα νὰ ἀντιληφθῶμε γιατί ἡ ἀπορρόφηση τῶν Ἑλλήνων τῶν νέων γενεῶν αὐξάνεται σὲ ὑψηλὸ βαθμῶ. Οἱ λειτουργίες τοῦ σχολείου σάν μιά διαδικασία κοινωνικοποίησης ὑπερακοντίζει τὶς λειτουργίες τῆς οἰκογένειας στὰ ἑξῆς:

- α) Δίνει διαφορετικὲς ἔννοιες στὴν κοινωνικὴ ἱεραρχία καὶ ἐξάρτησή
- β) Δίνει διαφορετικὲς ἀντιλήψεις γιὰ τὴ σχέση καὶ κοινωνικὴ ἱεραρχία τῶν φύλων
- γ) Δίνει διαφορετικὰ «συστήματα λόγου» (ὁμιλία) καὶ
- δ) Δίνει διαφορετικὲς μεθόδους ἀντίληψης καὶ ἀνάπτυξης σχέσεων⁹ μὲ πρόσωπα καὶ πράγματα.

Μετὰ ἀπ' ὅλα αὐτὰ, μποροῦν νὰ ἀντιληφθῶμε τὴν κοινωνικὴ ἀπορρόφηση τῶν νέων γενεῶν Ἑλλήνων ἀπὸ τὴ νοτιοαφρικανικὴ κοινωνία καὶ τὴν τέλεια ἐξαφάνιση κοινωνικῶν χαρακτηριστικῶν τῶν πρώτων Ἑλλήνων μεταναστῶν, δηλαδή τὸ ἔθνοκεντρισμῶ, τὸν παραδοσιακὸν τρόπον ζωῆς, τῆς χρησιμοποίησης τῆς ἑλληνικῆς γλώσσας κτλ. Ἐρευνώντας τὸ ρόλο τοῦ Κράτους στὸ εκπαιδευτικὸ σύστημα θὰ μπορούσαμε νὰ ὑπογραμμίσουμε:

- α) Τὰ γραπτὰ τοῦ πρώην ὑπουργοῦ Μετανάστευσης Δρ Κούρνχοφ στὶς ἐφημερίδες τοῦ 1968: Ἔγραψε: «ὁ μετανάστης δέν θάπρεπε καὶ θὰ ἦταν δύσκολο νὰ ξεχάσει τὴ χώρα πού γεννήθηκε, ἀλλὰ τὰ παιδιά του πρέπει καὶ θὰ τὴν ξεχάσουν». Ὁ ἴδιος (30-10-68) ἔγραψε: «Ἀφομοίωση εἶναι ἡ ἀποκόλληση τοῦ παραδοσιακοῦ ἀπὸ τὸ παρελθόν του, τὸν παλιὸν τρόπο ζωῆς του, τὴ γλώσσα καὶ τὴν κουλτούρα του, καὶ ἡ πλήρης παραδοχὴ τῆς γλώσσας, τῶν ἰδεῶν καὶ καὶ τοῦ τρόπου ζωῆς τῆς χώρας πού τὸν δέχτηκε».
- β) Τὰ γραπτὰ τοῦ Συμβουλίου τοῦ Transvaal Educational Committee τοῦ 1966: «Τὰ σχολεῖα θάπρεπε νὰ προσπαθῶσιν νὰ ἐξαλειφθεῖ τὴ τελείως τὸ παρελθόν ἀλλάζοντας τὴ μιά χώρα μὲ τὴν ἄλλη (τὴν Ἑλλάδα, π.χ., μὲ τὴ Ν. Ἀφρικῆ). Δέν θὰ ἦταν δυνατὸ βέβαια νὰ περιμένουμε νὰ πέσουν ὅλες οἱ γέφυρες πού συνδέουν τὸ μετανάστη μὲ τὴ χώρα τῆς καταγωγῆς του. Θὰ μπορούσε ἐπίσης πιθανόν

νὰ συνεισφέρει γιὰ τὸν ἐμπλουτισμὸ τῆς παράδοσής μας (Transvaal Education Department Bulletin, 1966).

γ) Ὁ Διευθυντῆς Ἐκπαίδευσης ἔγραψε τὴν ἴδια χρονιά: «Ἡ ὀλοκλήρωση τῶν πασαπάνω εἶναι ὁ ὁριστικὸς σκοπὸς μας» (Transvaal Education Department Bulletin 1966, No 35). Θὰ πρέπει νὰ σημειωθεῖ ὅτι ὁ ρόλος τοῦ Κράτους στὸ ἐπίπεδο αὐτὸ δέν σταμάτησε μόνο σὲ γραπτὰ, ἀλλὰ ἐφαρμόστηκε καὶ στὴν πράξη. Σύμφωνα μὲ τὶς ὁδηγίες τοῦ Διευθυντῆ τοῦ Transvaal Education Department στὸ TED No 51, 1965 καὶ No 35, 1966, Νοτιοαφρικανικοῦ δασκαλοῦ γύριζαν στὰ σπίτια τῶν μεταναστῶν γιὰ νὰ τοὺς κάνουν νὰ αἰσθάνονται «σάν στὸ σπίτι τους». Συγκριτικὰ μὲ ἄλλες μειοψηφίες μεταναστῶν στὴ Νότιο Ἀφρικῆ, θὰ πρέπει νὰ σημειωθεῖ ὅτι τὰ παιδιά τῶν Ἑλλήνων ἔχουν περισσότερες δυνατότητες γιὰ ἐκπαίδευση σὲ ἐθνικὸ ἐπίπεδο ἀπ' ὅτι οἱ Πορτογάλοι, Ἴταλοι κ.ἄ. Ὑστεροῦν, βέβαια, σὲ σύγκριση μὲ τοὺς Ἑβραίους. Ὑπάρχουν πέντε μεγάλα ἑβραϊκὰ σχολεῖα μόνο στὸ Johannesburg (ἰδιωτικὰ κεφάλαια), ἔχοντας σάν ἐβδόμο θέμα ἡμερήσιας ἀγωγῆς ἑβραϊκὴ γλώσσα καὶ ἱστορία σὲ πολὺ ὑψηλὸ ἐπίπεδο. Ἀλλὰ, ὅπως εἶναι γνωστὸ, οἱ Ἑβραῖοι ἔχουν κεντρικὸ ἀξονα ἐθνικῆς ἐνότητας τῆς θρησκείας. Ἀν προσπαθῶσουμε νὰ ἀναλύσουμε τὴν λειτουργία τῆς ἑλληνικῆς ἐκκλησίας στὴ Ν. Ἀφρικῆ θὰ ἀντιμετωπίσουμε τὸ ἑξῆς ἐρώτημα: ἀποτελεῖ ἡ ἐκκλησία παράγοντα ἀνασταλτικὸ γιὰ τὴν ἐλάττωση τῆς ἀφομοίωσης τῶν νέων γενεῶν τῶν Ἑλλήνων ἡ δχι;

Πρῶτα, πρέπει νὰ ἀναφερθεῖ ὅτι ὁ πρῶτος σκοπὸς τῶν πρωτοπόρων Ἑλλήνων μεταναστῶν στὴ χώρα ἦταν ἡ ἵδρυση Ἐκκλησίας. Νὰ τί γράφει τὸ πρῶτο καταστατικὸ τῆς πρώτης κοινότητας τῆς Ἀφρικῆς (Cape Town) τὸ 1903: «Δημιουργεῖται στὸ Cape Town σύνδεσμος ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν "Ἑλληνικὴ κοινότης τοῦ Cape Town", ὁ ὁποῖος ἔχει σάν πρῶτο σκοπὸ τὴν ἵδρυσιν Ἑλληνικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας» (Κ. Νικολαΐδης, σελ. 503). Στὴ Ν. Ἀφρικῆ, ὑπάρχουν 18 ἑλληνικὲς ἐκκλησίες σὲ διαφορετικὲς πόλεις. Ὁ κεντρικὸς ρόλος τῆς ἐκκλησίας ὁμως στὴν κοινωνικὴ ζωὴ τῶν Ἑλλήνων μεταναστῶν δέν σημαίνει δι' αὐτὴ ἀποτελεῖ ἀνασταλτικὸ παράγοντα στὴ διαδικασίᾳ ἀφομοίωσης τους στὴ νοτιοαφρικανικὴ Κοινωνία. Αὐτὸ συμβαίνει γιὰ δύο βασικὰ λόγους:

- α) Οἱ κυριακτικὲς λειτουργίες, μὲ ὅλες τὶς γλωσσικὲς δυσκολίες πού περικλείουν, ἀποτελοῦν τροχοπέδη γιὰ τὴν κατανόησή τους ἀπὸ τοὺς νεώτερους Ἑλλήνες μὲ ἀποτέλεσμα δχι μόνο τὴν ἀποχὴ τους ἀπὸ τὶς κυριακτικὲς λειτουργίες τῆς ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀπορρόφησή τους ἀπὸ ἄλλες ἐκκλησίες (Ἀγγλικανικὴ, Μεθοδιστικὴ κ.ἄ.), καὶ β) Τὰ μαθήματα τῶν κυριακτικῶν σχολείων (κατηχητικῶν), πού λειτουργοῦν σ' ὅλες σχεδόν τὶς ἐκκλησίες, γίνονται στὴν ἀγγλικὴ γλώσσα.

Οἱ φιλότιμες λοιπὸν προσπάθειες τῶν ἀρχῶν τῆς Ἐκκλησίας γιὰ τὴ δημιουργία πυρῶνων γιὰ ἑλληνικὴ πολιτιστικὴ ζωὴ καὶ ἀρχές, λόγω κυρίως τῆς «εὐκαμίας» καὶ τῆς δυνατότητας προσαρμογῆς πού προσφέρει ἡ νοτιοαφρικανικὴ κοινωνία καὶ τῶν λόγων πού ἀνάφερα παραπάνω, δέν ἀπέφεραν κανένα θετικὸ ἀποτέλεσμα.

8. Rolf H.G., *Sozialisation und Auslese durch die Schule*, Heidelberg (1972).

Στό πολιτικό επίπεδο ή άφομοίωση της «νέας» μικροαστικής τάξης των Έλλήνων χαρακτηρίζεται από παντελή έλλειψη ένδιαφέροντος για την πολιτική κατάσταση και των δύο χωρών (Έλλάδα και Ν. Άφρική). Η οικονομική και κοινωνική έξάρτηση του «τυπικού Έλληνα» μικροαστού ή παντελής άποδοξη της «έπιστημης ιδεολογίας» δέν του επιτρέπει να είναι πραγματικός πολίτης. Είναι ένας πολιτικά «περιθωριακός» (marginal) ύπηκος. Ο όρθολογισμός του είναι τυπικά βασισμένος στην «κοινωνική πρακτικότητα», πράγμα που σημαίνει λύση ή ή κοινωνικά και οικονομικά του προβλήματα, χωρίς ανάλυση ή διερεύνηση για την κοινωνική, οικονομική ή πολιτική πραγματικότητα. Συνέπεια του τρόπου σκέψης τέτοιου είδους είναι ή «γενικοποίηση» και σύγχυση των πολιτικών γεγονότων και έννοιών (π.χ., οι μαυροι στην Άγκόλα ήταν κομμουνιστές, άρα και οι μαυροι της Ν. Άφρικής είναι κομμουνιστές, ή τό Πανεπιστήμιο του Cape Town βρίσκεται κάτω από κομμουνιστική έπιρροή, έπειδή ζητάει την άδεια να έχει και μαυρους φοιτητές). Η σταθερή πολιτική του στάση άπέναντι στά έσωτερικά προβλήματα, βασισμένα στις φυλετικές ή ταξικές συγκρούσεις, είναι χαρακτηρισμένη από την *άπαθεια*, γιατί παραδοχή ή συνειδητοποίηση των προβλημάτων αυτών προϋποθέτει *καθαρή* πολιτική θέση. Ύστερα όμως από τις συγκρούσεις στό Sharpeville (1960), τις πρόσφατες ταραχές στό Soweto και την κατάσταση της Ροδεσίας, ή άπαθής στάση των Έλλήνων μεταναστών άλλαξε. Ώρα, ό αυξανόμενος μέρα μέ τήν μέρα φόβος, φόβος που μπορεί να γίνει κατανοητός άν σκεφτούμε την τύχη των μεγάλων Έλλήνων γαιοκτημόνων και εργοστασιαρχών στην Αίγυπτο μετά τόν Νάσερ, τείνει να γίνει *πανικός*. Πανικός για τήν προσωπική τους ύπαρξη, πανικός για τήν τύχη των εισοδημάτων τους. Οι Έλληνες μετανάστες, κυρίως οι νέες γενιές, δείχνουν άπαθεια για τήν ελληνική πολιτική κατάσταση. Βέβαια, κατά διαστήματα (έκλογές, κτλ.) γίνονται σχετικές συζητήσεις, αλλά δέν υπάρχει τό πραγματικό ένδιαφέρον. Ύπογραμμίζοντας για μία άκόμη φορά τή σύγχυση των πολιτικών έννοιών άνάμεσα στις νέες γενιές των μεταναστών, θά αναφερθώ στην πρόσφατη στάση τους άπέναντι στόν Έλληνικό Σύνδεσμο Φοιτητών του Πανεπιστημίου του Witwatersant που κατηγορείται για «κομμουνιστική έπιρροή», επειδή χρησιμοποιεί τόν όρο «αμερικάνικος ιμπεριαλισμός» τό περιοδικό του, όταν αναφέρεται στό κυπριακό πρόβλημα.

Τελικό συμπέρασμα της μελέτης αυτής θά είναι ή άπόδειξη της διαφοράς που παρουσιάζει ή λειτουργία της άφομοίωσης μεταξύ των Έλλήνων της Άμερικής και της νοτιοαφρικανικής «νέας μεσαιας τάξης». Όπως άρκετο Έλληνοαμερικανικό κοινωνιολόγο έχουν δείξει (Βλάχος,⁹ Ταβουτσίς,¹⁰ Κουρβετάρης¹¹), ή άφομοίωση των Έλληνοαμερικανών στό πολιτικό έ-

πίπεδο χαρακτηρίζεται από τό ένδιαφέρον τους για τήν άμερικανική πολιτική κατάσταση και σε άρκετές περιπτώσεις (όπως π.χ. οι διαδηλώσεις για τό Κυπριακό μετά τό '74) για τήν ελληνική πολιτική κατάσταση. Άκόμα ύπήρχε ένα μεγάλο ρεύμα ένάντια στη χούντα (περίοδος 1967-74), αλλά και ένα κύμα συμπάραστασης. Στή Ν. Άφρική, έκτός από έναν έρανο της ελληνικής κοινότητας του Johannesburg μετά τήν τουρκική εισβολή, τίποτα άλλο. Τό συμπέρασμά μου είναι ότι ή άφομοίωση στό πολιτικό επίπεδο στη Ν. Άφρική λειτουργεί και λειτουργεί σάν ένας παράγοντας πρόωθησης της άπάθειας και άδιαφορίας άνάμεσα στα μικροαστικά στρώματα των Έλλήνων μεταναστών στη χώρα.

4. συμπέρασμα: πολιτιστική ή δομική άφομοίωση;

Πολλοί κοινωνιολόγοι, έρευνώντας τό φαινόμενο της κοινωνικοποίησης, έγραψαν, γράφουν και θά συνεχίσουν να γράφουν για τις κατηγορίες και τά διάφορα στάδια διαδικασίας της.

Έκτός από τήν Galitzi¹² που γράφει για «οικονομική», «τεχνική», «πολιτιστική» και «έθνική» άφομοίωση, τόν Mayo-Smith¹³ που γράφει και αναλύει «έξωτερική-έσωτερική και δημιουργική» άφομοίωση, και τόν Eisenstadt¹⁴ που γράφει για «πολιτιστική άφομοίωση» (acculturation) και «θεσμική διασκόρπιση» (εξαφάνιση των θεσμών-institutional dispersion), υπάρχει ένας μεγάλος αριθμός κοινωνιολόγων και κοινωνικών έπιστημόνων που αναλύουν τις διαφορές άνάμεσα στα είδη της άφομοίωσης και των διαδικασιών της.

Οι κυριότερες κατηγορίες άφομοίωσης γενικά είναι ή «δομική ή κοινωνική άφομοίωση» (structural-social assimilation) και ή πολιτιστική (cultural). Η κοινωνική ή δομική υποδηλώνει τήν *τέλεια* είσοδο των μεταναστών στις κοινωνικές ομάδες, οργανώσεις και θεσμικές δραστηριότητες της χώρας προορισμού. Η πολιτιστική άφομοίωση υποδηλώνει από τό άλλο μέρος τήν άφομοίωση τους στό βαθμό που έσωτερικεύουν και εκφράζουν στα περισσότερα αλλά όχι σε όλα τά επίπεδα, τά νοτιο-αφρικανικά πρότυπα και άξίες, χωρίς να έχουν άποβάλει τελείως βασικά χαρακτηριστικά της παλιάς κουλτούρας. Τι συνάβει με τά νέα μεσοαστικά στρώματα των Έλλήνων μεταναστών στη Ν. Άφρική; Όπως έχω ήδη αναφέρει, τά βασικά χαρακτηριστικά και οι κυριότεροι συντελεστές για τήν πλήρη άφομοίωση τους είναι:

- α) Οικονομική θέση και επαγγελματική άποκατάσταση στη Ν. Άφρική, που σημαίνει ύψηλό δείκτη δομικής άφομοίωσης, επαγγελματική κινητικότητα, που πολλές φορές συνοδεύεται από σταδιακή εξαφάνιση της «έθνικής ταυτότητας», καθώς έπίσης και οικονομική άνοδο σάν καθρέφτης δομικής άφομοίωσης.
- β) Έκπαίδευση: Η αυξανόμενη συμμετοχή των νέων γενιών μεταναστών στό νοτιοαφρικανικό εκπαιδευτι-

9. Vlachos Evangelos, *The Assimilation of Greeks in USA*, National Centre of Social Research, Greece (1968).

10. Tavouchis Nicolas, *Family and Mobility among Greek-Americans*, National Centre of Social Research, Greece (1972).

11. Courvetaris Georg., *First and Second Generation Greeks in Chicago*, National Centre of Social Research, Greece (1971).

12. C. Galitzi, *A Study of Assimilation among the Romanians in USA*, New York, 1927.

13. R. Mayo-Smith, *Emigration and Immigration: A study in Social Science*, New York, 1895.

14. Eisenstadt, *The Absorption of the Immigrants*, Glencoe, 1955.

- κό κύκλωμα υποδηλώνει δομική ἀφομοίωση.
- γ) Ἡ γλῶσσα, σάν θεσμός, μοιάζει νά ἀποτελεῖ στή σημερινή ἐποχή τή μόνη διαφορά ἀνάμεσα στους «Ἕλληνες» καί τους «ΝοτιοαφρικανοἝλληνες», ὅπως τους ἀναφέρουν οἱ γηραιότεροι. Στή δομική της διάσταση ἡ ἀγνοία τῆς ἑλληνικῆς γλώσσας ἀπό ὀλοένα μεγαλύτερο ποσοστό νέων υποδηλώνει τή δομική ἀφομοίωσή τους στή νοτιοαφρικανική κοινωνία.
- δ) Στό θρησκευτικό ἐπίπεδο, ἡ δομική ἀφομοίωση υποδηλώνεται ἀπό τό ὀλοένα χαμηλότερο ποσοστό νέων πού συμμετέχουν στίς ἐκκλησιαστικές λειτουργίες τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας, καθώς καί τήν ἀπορρόφησή τους, σέ ἰκανό ποσοστό, ἀπό ἄλλες ἐκκλησίες.
- ε) Στό θεσμό τῆς οἰκογένειας, ἡ δομική ἀφομοίωση θά

μποροῦσε νά προσδιοριστεῖ ἀπό τήν ἀπόρριψη τῆς παραδοσιακῆς πατριαρχικῆς οἰκογενειακῆς δομῆς καί τή δημιουργία καινούργιου εἶδους σχέσεων βασισμένου στήν ἰσότητα τῶν φύλων, ὅπως ἐπίσης καί στό ὀλοένα ἀξάνομοιο ποσοστό μικτῶν γάμων.

Ἀπό τά γεγονότα πού παράθεσα παραπάνω νομίζω ὅτι στήν ἐρώτηση «δομική ἢ πολιτιστική ἀφομοίωση τῶν νέων» μικροαστικῶν στρωμάτων τῶν Ἑλλήνων τῆς Ν. Ἀφρικῆς, ἔχει δοθεῖ ἀπάντηση.

Νομίζω ὁμως, πῶς ἡ σημαντικότερη ἐρώτηση πού προκύπτει ἀπό ὅλη τούτη τήν ἐργασία εἶναι μόνο μία: «Πῶς θά μπορούσαν οἱ Ἕλληνες νά παλέψουν ἐναντία στήν περιθωριακότητα; Καί νομίζω πῶς εἶναι μιά δύσκολη ἐρώτηση. Ἴσως μιά ἐρώτηση χωρίς ἀπάντηση κάτω ἀπό τίς σημερινές συνθήκες.